

POESIE

Před dvěma lety jsme vydali pod číslem 12 první Koinonii věnovanou Poesii. Nemám na ni žádný ohlas. Přesto jsem studenty požádal o jejich básně znovu. Chtěl jsem je podpořit v tomto tvoření, neboť mám za to, že tvoření básní jakož i jejich četba člověka vnitřně kultivuje. Básně zachycují vývoj studentů (autorů), zápas a ponor do toho, co prožívají. Jsou různorodé a zdají se mi být zdařilé, resp. zralé. Jsou duchovní, ačkoli nemusí být náboženské. Ale hlavně, prostředkují nám krásu a dotýkají se našich citů. Hutnou zkratkou vyjádří duchovní skutečnost mnohdy lépe, než odborná práce či referát. Vždyť také jsou odezvou na to, co přichází shora, od Pána Boha. Schopností vyjadřovat se poeticky byli Duchem svatým obdarováni starozákonní proroci i žalmisté. I dnes proto mají básníci v církvi nezastupitelné místo. Autoři básní jsou studenti i absolventi TS CASD.

Jiří Beneš

RADEK DANIEL

23

Na věži třiadvacetkrát cinkl zvon
město se zahalilo temným hávem noci
a kdesi z mlhovin se plíží slastný pocit
co utiší všech ulic shon

Na věži cinklo, je jedenáct
a sny se městu v tuhle chvíli zdají
a kdesi u dveří dva milenci
své prsty něžně proplétají

Na věži cinklo
hodina chybí do hodiny duchů
je konec ruchu, konec dne
avšak tvůj život je teprve na začátku
a vše se vstříc štěstí rozběhne

Jedenáctý bílý kůň

Vskočil jsem do sedla bílého koně —
toho jedenáctého —
a do klapotu něžně kovaných podkůvek
mi pod nosem zamávala křídly
pochmurná můra Méněcenka obecná
a cynicky mne ranila svým zákeřným
mečem proradných úst:

„Tak tohle, hochu, nesvedeš!“

A já zatoužil být básníkem
nabírat plné hrsti slov,
oblázků omletých v řece,
skládat z nich bobří hráz
co nepřemůže vlnobití
a nerozloží čas

Jenže ona tu byla pořád
a svým:

„Tohle, hochu, nesvedeš!“

mi brala síly
brala mi dech a ideály

Pak jsem ji zdolal
a v klapotu klávesnice
její necitelný hlas konečně odezněl

Promiňte, pane Skácele, já to halt jinak
neumím...

Láska

Náručí času nám bylo proklouznouti
Ve škvírách vteřin se nikdo neskrýval
Pod svěceným proudem nesvěcené vody
by asi byl hřích, kdybych tě nelíbal

Dírami času nám bylo dovoleno
utéci ze světa a zázrak přivodit
Pak Boží paprsek osvítil tvoje tělo
a my se mohli z lásky narodit

Zdrceni lehkostí zůstali jsme němí
před obrazem krásné, svůdné naděje
před Bohem zítřků, který srdce mění
když z jeho těla řinou se krvavé
krůpěje

Epitaf

Zůstanou po nás místa bílá
zaváté stopy v paměti
jež naše noha nakreslila
na cestě životem, cestě ke smrti

ty rozezvučí struny vzpomínek
rozevřou náruč, nechají procitnout
na náhrobní kámen vloží kamínek
pomohou nám ze smrti uniknout

Na tenkém laně visím

Na tenkém laně visím nad propastí
 supi už krouží — bude večere
 svobodný jsem, však lapen v pasti
 vždyť počatý byl jsem v nevěře

S pocitem smrti za svými zády
 v zoufalství křičím k nebesům
 toužím teď vyznat všechny své zrady
 z hrdla však dere se mi jen nezřetelný
 šum

Vím, že jsi tam za hradbou všech mých
 hříchů
 vím, že jsi tam za polopropustným sklem
 a Tvá píseň lásky jen pro mé uši
 podobná je tichu
 vím, že jsi blízko, i když já vzdálený
 jsem

Obětní rituál

Do džberu další hlava dopadla,
 případ je u konce, diváci odešli.
 Moloch si otírá krvavá chapadla,
 havrani zpívají píseň, co teskně zní

Vlk, ten se nikdy nenažere,
 ze stáda koz jich zbylo jen pár
 přes zdusanou hlínu stvol ke slunci se
 dere
 květ je však kopyty udupán

Nůž odet'al další z nepoddajných hlav
 nastalo ticho — jako před bouří
 Stádo bez Pastýře je pouhý dav
 nad kterým motýl smrtihlav zakrouží

Vlk, ten se nikdy nenažere
 a ze stáda koz jich zbylo jen pár
 přes zdusanou hlínu stvol ke slunci se
 dere
 a mladý život byl k smrti udupán

Gilotina cinkla, hlava se kutálí.
 Všechno je zas, tak jak má být.
 Obětní rituál sledují z povzdálí,
 stejně jak Pilát se nechtěj ušpinit.

Vlk, ten se krví nenasytí,
 jaké stádo, takový pán,
 v očích některých se jiskry třpytí,
 jistota obhájena,
 život byl za ni dán

z třista šedesáti pěti pater
 zbyde jen dým, pláč a kráter

Olin

Není to dávno
co jsme básně psali
v laciné euforii bouřlivého mládí
a pak z ní k ránu v parcích procitali
věříce, že život nám nikdo neohradí

Není to dávno
snad to bylo včera
z básniček zbyly jen vyschlé kalamáře
a z pláně života se těsná stala cela
vzpomínky prchavé jak listy z kalendáře

Dávno to není
možná předevcírem
srdce se třese v boji o přežití
a naděje dřímá kdesi za vesmírem
utkaná jemně neviditelnou nití

Podzim

Když stromy pláčou podzimem
a hřeben větru kadeře jim maří
sedává smutně za oknem
stařenka se zvráskněnou tváří
„Tak už nám zase přešlo září“

křičí na mě z okna do ulice
a prstem ledabyly uhlazuje vlas
kdysi to byla svůdná krasavice
ted' další podzim jí ukrajuje čas

Když stromy pláčou podzimem
a v zimě holé jsou a celé se třesou
jak těla krásných oplakaných žen
jež v mužských myslích byly a už nejsou

sedávám tiše za oknem
zoufale křičím z okna do ulic
slzami stromů posetá je zem
a kdesi ve mně

nic

Zbabělost

Kocouřím drápem načmáraná
všemožná tajná znamení
co proletí hlavou
jako kulka olověná
a utiší moje trápení

Uhasit tmy žár v chodbě tepen
nabrousit kosu o kámen
vyskočit z okna na dláždění
přiložit svou kost do kamen
a k ránu tiše vyhasnout...

Najít si v lese tajný kout
plout vzduchem
zmizet
tak navždy světu uniknout...

RADKA ŠKARVADOVÁ

O pohádkách

Zrození

Pot a ostrý břit stenů
Krvotok, zápach desinfekce
Divoké pohledy zvědavých křenů
Vítá vás porodní sekce

Bolesti květ se rozvíjí
Z dívky je rázem žena
Larva má křídla motýlí
zatím jsou ale přistřižená

Zářivky předou jak koťata
Matka pláče, otec vyjeveně čumí
Pupeční šňůra je přet'ata
A škrvně ničemu nerozumí

Nevěřím už na pohádky,
jejich kouzlo kdesi ztratilo se,
když můj rytíř opustil mě
v tom strašidelném černém lese.
Popelka dnes chodí bez střepečku,
princ snad už ani nehledá ji,
jen vlk dál si hraje na babičku
a Jeníček perníkové báby se bojí.
A já chtěla jsem být probuzena
jak ta dívka spící v růžích,
místo toho musím být emancipovaná
a chodit v myších kůžích.
Tak nikdo nevidí mou hvězdu zlatou,
kuchtičkou dál zůstávám,
v srdci nosím lásku skrytou,
jak víla před světem se schovávám.
Romantika totiž dávno nenosí se,
jak starý šat dnešek odložil ji,
na hvězdy už nikdo nedívá se,
s pouličním osvětlením jsme se spokojili.
Tak probud' se už ze snu, dívko milá,
místo básní jde se na věc,
pod oknem ti nikdo nezaspívá,
pohádkám je konec.

Smrt

Hodíš si korunou
vsadíš sám sebe
a ač chvíli daří se ti
nakonec zjistíš
žeš prohrál
svůj vlastní život
a Bůh mlčí a je rád
že sám neprohrál
a ty už ani nekřičíš
nevoláš k němu
jen bolest dál nepohnutě
na padrt' láme to
co zbylo z tvojí naděje
vždyť, kdo zahrává si
ten taky spálí se
slzy dávno vyschly ti
už neptáš se
už nevoláš
proč taky?
vždyť v tvojí duši
zbyl jen popel

O štěstí

Na křídlech motýla přilétl smích
jemnou zvonkohrou radosti
celou mě rozezněl
a najednou nebylo nic jiného
předtím i potom přestalo existovat
a já se vykoupala v té záři

Když pak motýl zavřel křídla
a píseň tiše dozněla
věděla jsem, jak chutná štěstí
na chvíli...
i potom něco zůstalo
v ozvěně křídel a jemném doteku
který změnil mě pro zítřek

Na moři

Ztracena v moři pocitů
Tam, kde nejsou žádné mapy
Bez kompasu pluju
Dávno nevím kam
Směr ve tmě rozplynul se

Vedena osamělou hvězdou
Na rtech krystalky soli
Do větru křičím
Že se nevzdávám
Dál s mořem o život se rvu

K naději na přístav
Svůj pohled upírám
Aby vlny nesmetly mě
A s odcházející bouří vidím
Že uvízla jsem na mělčině

Moře kolem změnilo se
Ve směsici čekání a beznaděje
Kdy tichou modlitbou
Píšu na oblohu
Že se hledá lodivod

Ty sílu mi dáváš

Blízká i tak vzdálená
cítí se být zas duše má
nepochopení poznávám
ty sílu mi dáváš

Osamělá tmou bloudící
srdce tak hlasitě bušící
do prachu na zem sražená
ty sílu mi dáváš

Trnitá cesta blátivá
kamení dlaně rozdírá
když říkám už nemůžu dál
ty sílu mi dáváš

Pak v době těžkých zápasů
bolest má vrší se do času
slova stále když prázdná jsou
ty sílu mi dáváš

Svítání, je tu nový den
co přinese ví Bůh jen
když se sny s ránem rozplývají
ty sílu mi dáváš

Tmou září světlo lásky tvé
víra má je hvězdou naděje
dej mi Pane ruku svou
já chci jít jen za tebou

Blízká i tak vzdálená
cítí se být zas duše má
ale já vím, že tě blízko mám
ty sílu mi dáváš

Volání do ticha

Tak rád bys věděl
čekáš a voláš do ticha
jen ozvěna dutě vrací
tvůj smutek
čekáš a mlčíš
svíráš pěsti a říkáš si
kdy už
minuta zdá se být věčností
čekáš a ptáš se
jak dlouho ještě
pochybnost plíží se
neslyšně
jen ranní slunce odhaluje
jak daleko jsi došel
čekáš a ptáš se
kdy už promluví
a prolomí tvou samotu
šeptem i hlasitě
voláš do ticha a čekáš
až ticho láskou se naplní

Navzdory

Pár slov
a vyrvaly ti srdce z hrudi.
Slunce se zatmělo
a krve v tobě
by se nedořezal.
Myšlenky
v jediné chvíli
rozsypaly se jako sůl
a čas zastavil se,
když zítra
přestalo existovat.

Zanechal tě
 s prázdnými ústy
 a rozřezanými dlaněmi
 jako zabitou,
 jejíž rány plné písku
 němě křičí
 že místo, kde až dosud
 radost kvetla,
 v pustou poušť
 se proměnilo.
 Avšak láska zůstává,
 marná, pošlapaná
 ale nevykořenitelná.

JAKUB CHLÁDEK

Nenaplněnost

Jakoby se dotýkal písmeny tohoto papíru znovu a znovu. Jakoby se snažil vepsat pořád to stejné, tak podobné tomu, co už jsem snad někdy napsal a jiní napsali už dávno přede mnou. Je to tu opět a zase, možná v jiné posunuté poloze, ale obsah je nezměněn. Tím obsahem je touha po naplnění života Bohem. Mám o tom svou představu, ale myslím, že je mylná. Vlastně nevím jakou mám o tom představu. Asi si to jen myslím.

Toužím, aby Bůh prostoupil moje myšlení, jednání, způsoby atd. Uvnitř, tam docela hluboko, kde málo kdo má přístup, ani já sám někdy neznám

vstupní heslo, se cítím prázdný. Mým úkolem je nést něco lidem, ale připadám si jako prázdná dunící nádoba, která vydává pouze duté, nic neznamající zvuky. Takové dunění postrádá význam nejen pro mě, ale i pro lidi v mém okolí. Přesto všechno moje nitro ovládá klid, přílišný, takový zvláštní klid. Nechci se uvádět do stavu autodeprese, abych byl Bohu blíž, prožíval viditelnou krizi a Bůh se mi tak "přiblížil". A právě teď v tom klidu si přeji Boží blízkost. Tolik bych chtěl zažít jeho teplé obětí, poznat a pocítit jeho radost ze mě, pochopit jeho jednání, umět přijmout jeho vůli, poznat co dělat a kam smysluplně směřovat svůj život. Toužím po naplnění poznáním o Bohu, které bych rozdával dál a dál, všude kolem. Nemám totiž, co lidem říct. Víím, že nemohu mluvit o něčem, co sám neprožívám, slibovat něco, čemu "nevěřím".

Nikdy bych nevěřil, jak za takovým pocitem touhy se plíží lhostejnost jako vůně naprosto nezmatelná našim čichovým buňkám. Je tu. Pocit'uji lhostejnost k určitým věcem. Zjišť'uji, že lhostejnost k situacím, pocitům apod. je zlatá střední cesta, neslaná, nijaká, neutrální, nikoho neoslovující, nikomu zdánlivě neškodící, taková "hezká" zlatá střední cesta.

Vnímám však, že se nacházím v bodě, kdy je mi její třpyt naprosto odporný, mám z něj strach.

LUKÁŠ KLÍMA

Nenaplněnost

Musím říci předně,
že nelze jít středně.
Zde neexistuje šed',
jen černá a bílá zed'.
Bud' satan a nebo Bůh,
jeden z nich bude tvůj druh.
Vybrat si může každý sám,
však podle toho také bude brán.
Potom nenaříkej na dusot prázdnoty,
když v písku uvidíš své šlápoty.
Raduj se ty z Boží plnosti,
ať projeví se to na tvé živosti.
Kéž bys mne Bože naplnil,
moji radost bys tím zavinil.
Vyjádřil jsem to možná stroze,
ale je to něco o mé touze.

Kabalistická

Utichá řinčení
rozbitých nádob,
světlo se promění
v tisíce podob.

V nebesích kořeny,
na zemi plody,
člověk je zrozený
z ohně a vody.

Usmívá se Golem,
odkašle Gershom Scholem.

Absurdistan

Touha po lásce je černá díra,
vlhkých snů rána smutnější,
hořký pak život vezdejší,
jen otázka trčí a neumírá.

Světlo se zabodlo do očí,
poslední slzu doplakat,
na sobě zase šašků šat,
život už duši si ochočí.

Svět je jak cirkus, těchto rán,
kdy barvitě slunce východy
rády by dodaly pohody,
však svět - cirkus Absurdistan.

U přijímání

Spastik přijímá brčkem z kalicha.
 "Krev Kristova" - šeptá farář do ticha.
 Beru Krista do úst, potom do břicha.
 Leč myslí zmítá mrzká pleticha.

Mystická

Pronikám
 do nikam.

Jasnovidoucím podvečerem

Jasnovidoucím podvečerem
 procházím Prahou s Ahasverem,
 ztracený červený trpaslík,
 do prázdna propadlý okamžik:
 vteřina mojí radosti
 vždy pohlcená věčností.
 Jak uroborův chvost
 je milost minulost.

Páteční stmívání

V pátečním stmívání
 přijdeš má královno Šabat,
 do skříně ošatní
 odložíš si kabát,
 pak i vše ostatní
 a budeme se dávat.

Budu tě potkávat ve snech a vzpomínkách

Jak rosa z lůna úsvitu
 krůpěje v oku mém,
 to pro tu, co není tu,
 s níž už se nesejdem.

"Sbohem" si nedáme
 teprve hrobem až,
 ale již za chvíli
 duše má naposled
 po tobě zakvílí.

Před spaním vložím si
 penízek pod jazyk.
 Třeba jím uplatím
 snového motýla,
 abys ses vrátila.

I kdybych z pramene
 bohyně Léthé pil,
 je to jak na stěnu
 vržený hrách.
 Budu tě potkávat
 ve snech a vzpomínkách.

Stařec a stařena,
 náhodné setkání,
 tápání v paměti,
 kde už jsem..., kdo to jen...,
 pak chvíle prozření:
 to je ta z mých snů,
 jen starší o pár dnů.

JAROSLAV POKORNÝ

Mlčení

Mlčení -
mlčení -
i v mlčení jsou slova.

Řekl bych víc,
ano, řekl bych více,
ale jen v mlčení
jsou ta pravá slova.

Slova?

Co vlastně vystihnou
a kdo by opravdu porozuměl,
když by jim chvějící se rty
sundaly pouta?

Ale přesto mluvím.
Co však řeknu? - nic moc
- spíše nic.
A když už něco,
tak sám ani nerozumím.

Mlčení -
mlčení -
i v mlčení jsou slova.

Ne, nemohu se nemodlit.
Ne však -
již nemohu slovy.

Krabice pod poštovními kastlíky

One billion, one billion
lístků v krabici.
One billion, one billion
lístků v krabici pod kastlíky.
One billion, one billion
- krabice má konečně svůj význam.

Bůh a šlapka

Bůh zamiloval si lid,
co stal se šlapkou
- chodila si za jinými -
za sliby zaprodanou.

Říkají někteří,
že už ji opustil,
a že se zasnoubil
s děvou skvělou a věrnou.
Phe, pod závojem líbezných slov,
je praradnější nad tu prvou.

A on?
Je to blázen.
Miluje si dál.

Kradu ženy

Kradu ženy,
kradu ženy pohledem
a občas jsem si toho vědom,
převážně však ne.
Pohledy kloužou
od očí až ke kotníkům.

Kradu ženy jejich mužům.
A moji ženu,
nekradou mi oni též?

Dvě vášně

Touhu nosím hluboko v sobě,
s Tebou jít výš a výše k Tobě.
A často, tak často sním
o tom, jak obě naplním.

Mám dvě vášně, zcela jim náležím.
Ony jsou já a já zas ony.
Když jedna z nich naplněna není, to vím,
zmírání i druhá - ztrácí se sny.

Chvílemi Tebe mám, má milá,
chvílemi Tebe mám, mě vzácný.
Však napořád kdy že jen,
budu slastně ukojen, skutečně šťastný?

Jen tak

Jen tak si chodíš,
jen tak si občas zaplaveš,
jen tak si zazpíváš či zahraješ,
prostě jen tak.

Jen tak si sedíš,
jen tak usrkáváš zelený čaj
s japonskými znaky na šálku,
jen tak si nervózně poklepáváš prstem.

Jen tak si žiješ,
jen tak se oženíš,
jen tak si dítě zplodíš,
jen tak shrábneš dobrý prachy za
dobrý job.

Jen tak si proudí krev ze zápěstí ...
... napsáno jen tak v poledne
koncem července v jistém rok ... už ani
nevím.

Masochistická

Smích a pláč,
jak líbezná bolest.
nejsem rváč,
miluji na své tváři cizí pěst.

Kolik že jen vydržím,
zjistit se pokouším.
Po zablácené zemi se plazím,
rány si s libostí hladím.

To, čemu se nevyhnu,
nucen jsem milovat.
Snadno už ocas strachy nestáhnu,
co chci je vyhrát.

A jsem vítězem nad vším,
co kdy mne porazilo !
Vítězím tím,
že prohrávat se mi zalíbilo.

Nedobytná pevnost

Vláčnou chůzí proráží se pohledy,
zbitá a zbídačená osudem.
Zklamaná, odvrácena od společnosti,
je mi nastaveným zrcadlem.

Víčka spadlá,
uhýbavý pohled očí,
tak něžných a plachých,
jako když jsou srnčí.

Uzavřela všechny brány,
zesinavěla, před světem opevněna.
Spoutaná svou drogou milovanou,
stala se jí přirozenou nelidská špína.

Přežívá a dožívá,
životním cílem stal se jí zázrak.
Ach, jen si tak čeká
a poslední dny jí dávají nafrak.

Bázeň

Stále jdu dál, rozhodně v před
a půjdu, třebaš přeжду celý svět,
s touhou najít bázeň,
jíž se budu před Bohem chvět.

LUBOŠ ČAPEK

Co jsme to za lidi,
ti, co jsou sami tiše závidí
umíme milovat a pak zpražit
a vztahů neumíme si vážit.

Na každém kroku je láska, přeci
a my ji vyměnili za sebe, věci
Oškubali, otrhali, zmlátili
sobeckou krutostí snad i zabili.

Milovat, to se dnes nenosí
silou se člověk honosí,
a šlape na květiny, krásu
od začátku až do konce času.

Mám pak teda chtít žít
a nebo chtít radši umřít
když neumím milovat
jen s bolestí bojovat.

A ty Bože nad tím vším bdíš
a nás to všechny bolí spíš
bez tebe chceme žít, hrát
snad není hřích chtít milovat.

Dnes jsem hledal strom
a našel Tebe
pak zaburácel hrom
a já pocítil nebe.

Dotýkal se větví, listí
cítil ticho a velikost
přál si být čistý
velebit tvou vznešenost.

Jsi tu, blízko, Pane
dej at' cítím krásku
at' cokoliv se stane,
tvou nekonečnou lásku.

Chvíle se zastavila nad svou samotou
pokryl jí strach a něha s čistotou
cela ustaraná, uplakaná
v očích a na tváři strach
a z citů zklamaná
jež změnily se v prach.

Chvíle se zastavila nad svou samotou
před tváří země, porotou
hrajíc svůj životní boj
a v té největší sázce
vyměnil se klid za nepokoj
vždyť prohrála v lásce.

Dneska jsem brečel
ale nebyla to tvoje vina
dneska jsem klečel
kde je láska, je tu zima.

Dneska jsem váhal
na rozcestí došel
žít jsem se zdráhal
o radost přišel.

Dneska jsem poznal
a lekl se té skutečnosti
málo jsem vyžrál
křičel smutek do věčnosti.

Dneska jsem dole
schody nenalézám
jak pusté pole
opět sám a sám.

Dneska jsem zlobil
vážil si málo činů
křehkost jsem zabil
ted' nesu vinu.

Dneska jsem brečel
Bůh se to dozví
Dneska jsem
a zítra, kdo ví?

Hospodine, přišli jsme tě chválit
a naše srdce ti s láskou dát
jak je možný, vůbec se tak vzdálit
a nakonec zůstat sám.
a tak si přeji dál
ved' všechny kroky mé
a stále se víc bál
milovat bez tebe
to ty jsi jediný
kdo může pokoj dát
mému srdci podivný
ten lék, co umí hřát.

Hospodine, přišli jsme tě chválit
a možná také vzít z lásky tvé
prosím, nechtěj v tom bránit
a překonat tím všechny dny zlé
a tak chci stále víc
uvidět tvoji tvář
nastavit tváře líc
odrážet tvoji zář,
že láska jediná
nás tady ochrání
ta čistá nevinná
co citu nebrání.

Hospodine, přišli jsme tě chválit
 a s touhou v srdci poprosit
 já vím neměl jsem se bránit
 a lásku v srdci zadusit
 a tak se tě chci ptát
 co přijde, bude dál
 jak naučit se znát
 vůli tvou bych nepadal
 a u mě pevně stůj
 a lásku dej mi znát
 a ochráncem bud' můj
 vždyť já chci milovat.

Když sladce sníš
 venku tiše taje bílý mráz
 dotknout se prsty blíž
 najít cestu, která půjde snáz
 a vyznávat lásku
 s lístky malovat smích
 tak poznávat krásku
 láska přišla tiše mezi nás
 snad mi to dovolíš.....

Pak se probudíš
 a na oknech přijde jaro hrát
 říct ti vše co už víš
 jako vítr mezi květy vlát
 a darovat lásku
 s lístky malovat smích
 tak poznávat krásku
 láska přišla tiše mezi nás
 snad mi to dovolíš.....

Snad mi to dovolíš.....

Na lístcích bílých kopretin
 trochu marně vzpomínám
 byla živá ted' je stín
 odešla a nevím kam

Listek vedle lístku mlčí
 kapka rosy kdesi padá
 srdce své kdo mi půjčí
 řekne: mám tě ráda.

Chtěl bych tě zpět
 cite nádherný, krásko
 chtěl bych tě zpět
 kde jsi, lásko?

Na malém kousku trávy
schoulený malý noční stín
bez přátel, bez lásky a slávy
v ruce lístky z kopretin.

Už nevnímá chlad samoty
slzy zkrápí smutnou tvář
s otázkou a kde jsi ty?
zkrášlit si den, poznat slunce zář.

Se srdcem plným drahokamu
nápoje danému každému z nás
žít bez lásky? Prosím vás....

Na počátku každé cesty
se v tvé mysli ozývá
trochu sni
ať vůbec šanci má.

Nechci se zas v tobě splésti
srdce smutně omílá
zastav se
může to být chvíle tvá.

Promítni si život svůj
kráčeš chvíli kousek zpět
daruji ti život můj
na spoustu hezkých let.

Svíčka světlo zhasíná
mizí nám náš stín
co te' d dál
nechci hořký nápoj vin....

Průhledná malá bolístka, co svět ti zmlží
a navlhčí tvář a ukáže ti cestu pádem
to když z očí kanou bolavé smutné slzy
a On se zdá být vzdálen než
kamarádem.

A právě když je ti nejbliž ty cítíš se
sám
a proto neslyšíš vzácná Jeho slova
srdce tvé je teď malý bolavý chrám
nohy a mysl zdráhají se vstát znova.

A cesta pláče spadaného k zemi
tebe volá dolů na kolena
tvé rozhodnutí a napětí v nebi
s otázkou na rtech: Kdy přijde změna?

Sedíš sama někde po tmě
možná taky vzpomínáš
je mi smutno v tomhle domě
zda mi ty své srdce dáš?

Možná se nás láska bojí
už je dosti zraněná
kdopak její rány zhojí
moc to pro ní znamená.

Chtěl bych ti říct mnoho věcí
tolik krásných slůvek dát
tak naslouchej trochu přeci
a pak se budeš, budeš jen a pouze smát.

Mé srdce se taky smálo
potom trochu strádalo
jenom jednu věc si přálo
býti někým milováno.

Ted' zas vzplálo krásným citem
něžně živě hoří
zpívá ti to něžně s citem
krásný život tvoří.

Chtěl bych ti říct mnoho věcí
tolik krásných slůvek dát
tak naslouchej trochu přeci
a pak se budeš, budeš jen a pouze smát.

Srdce mi pláče žalostí
Nejistota vyměnila radosti
Chvilce vyznání a útěků
Hřích, je mi z toho do breku.

Trochu síly co mi zbylo
Pro život, pro dílo
Utápí se v osamění
A Bůh, kdy mne změní.

Mám milovat, prý čistě
Umím to? Nevím jistě.
Mám být darem, maše v prachu
I zde je mocnost, velikost strachu.

Bůh, on to vidí, soudí
Zatím co tu lidé bloudí
Přináší obět', miluje
Vím, a to mne vysiluje.

Tenký svetřík, zimní kabát,
pod sebou studené schody
sedí na rohu ulice.

Říkám jí láska, beru ji všude
sebou, teď je sama ve
svitu měsíce.

Tvář má zahalenou šátkem
jen oči jí koukají ven,
obraz mého já, smutný, že
sám, nepochopen....

Už celý den jsem sám
tak trochu zasněný
v rukách prázdno mám
uprostřed všech osamělý.

Smích a radost se ruší
zpráva zmatek vytváří
teď mé srdce jinak buší
je to lítost, né stáří.

Stesk a vzpomínky znějí
jedno přání si nesou
s tebou býti chtějí
snad to odloučení snesou.

Zastav se a poslouchej
ano, to je pláč
je to tu opět nezoufej
a vzpomeň, máš-li nač.

Srdce zpívá žalostnou píseň
kapky krve barví vyprahlou zem
je v něm tma, strach a tíseň
dotkni se svého a vrat' náš sen.

Prosba vyřčená na kolenou
děcko se svěšenou hlavou
o citech, které nepominou
věnuj jí chvíli, alespoň malou.

Možná se bojíš a trápíš
možná, že nic necítíš
na tabulku svého srdce napiš
a možná, možná si to rozmyslíš.

DANIEL MAREK

Podívej

Kruh života se zase potočil
Někdo zůstal a někdo do neznáma skočil
Čas běží jen vpřed a zpátky nejde jít
Marně se ohlížíš
Je pozdě ...

Lituješ?

Cenil sis málo co ti člověk předal?
Lituješ náhle, co jsi druhým nedal?
Bral jsi tak rád, lesk uznání tě hřál
V očích druhého jsi prosbu nepoznal
Marně vzpomínáš
Je pozdě ...

Slyšíš?

Slyšíš ten hlas, co tě volal dáti?
Rozumíš slovům, která unikla ti?
Před tebou běží obraz za obrazem
Jak film toho dne kdy se vrátí na zem
Nyní rozumíš
Slova co svírají srdce
Marně pláčeš
Je pozdě ...

Podívej

Někdo vstal a přišel blíž
Pro své slzy do očí mu nevidíš
Jeho ruka otírá tvé slzy
A v tom doteku ...
Poznáváš prosby mnoha smutných očí
Rozumíš slovům ze rtů které mlčí
A slyšíš ten hlas: Marně se ohlížíš
Pohled' vpřed
Ještě je čas ...

OBSAH

POESIE Jiří Beneš	1
Radek Daniel	1
Radka Škarvadová	5
Jakub Chládek	8
Lukáš Klíma	9
Jaroslav Pokorný	11
Luboš Čapek	14
Daniel Marek	20
Obsah	20

KOINONIA 28 /2004

©KOINONIA (sdílení)

Časopis studentů TS CASD

Radvanice 29, 285 06 Sázava

e-mail: ts.sazava@iol.cz

tel/fax: +420 327 321 238

<http://ts.casd.cz/koinonie>

redaktor a jazyková úprava: Jiří Beneš

tech. a graf. redaktor: Jan Matoušek